

„Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.“

Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“ Řekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“

Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“ (Skutky apoštolů 1:4-11)

Žalm 68:1-10.32-35, 1. Dopis Petrův 4:12-14; 5, 5-11 a Evangelium Janovo 17:1-11

Kam se to díváte?

Jak je to vtipné! Učedníci těsně před odjezdem Krista Pána na nebesa dostali pokyny, protože se něco chystá. Žádné odchody do soukromí! Musejí být spolu. Přeci přijde Duch svatý! Ale oni viděli něco úplně jiného. Představte si jinou scénu: Třeba jako u vlaku, ve kterém odjedou tátové a děti na frontu. Ti, co zůstanou na peróně, kladou otázky od konce. Zajímá je úplné vítězství a hlavně návrat jejich milých...

Je lehké jim vytýkat, že se ptají na věci, jež zatím nemají odpověď. Nicméně: Jednáme tak všichni. Pacienti po mrtvičce, kteří se musí pustit do rehabilitace počínajíc tréninkem dýchání a polykání, teď řeší, kdo obstará jejich chovné psy a vypleje zahrádku kolem domu... Nebo z jiného světa: Nově zvolení politici nemohou pochopit, že když se už sedm měsíců snaží o dobré věci, nikdo je neslyší a jejich poctivé, neustále kontrolované výpočty jsou ostatním k smíchu. Vyhrává přiopilá hrubost a násilí.

Učedníci tedy neposlouchali a nedokázali soustředit svou mysl na podstatné věci. A Ježíš jim trpělivě zopakoval své sdělení a snažil se, aby pochopili... Představuji si, že se učedníci dívali očima plnými slz. Urostlí a větrem ošlehaní chlapi z Galileje měli pláč na krajíčku. A andělé z ochranné služby Policie je museli vyprovodit na zpáteční cestu do Jeruzalémského hostince. A žádné odchody do Galileje! Čekat se bude! Přijde Duch svatý.

V těchto chvílích se nehodí nikoho soudit. Snažme se porozumět, rozšířme tým andělů a doprovázíme zklamané a unavené. Je to tak třeba! Více, než útočit na zlo. Ani slovně a ani fyzicky. To by byl úplný konec, kdyby někomu selhaly nervy!

I.

A Ježíš si toho byl vědom. Věděl, jak je těžké vytrvat, když kolem vítězí zlo. Sám se chvěl, když na něj přišly úzkosti. Proto se podle evangelia, které patří ke dnešním textům, modlí za učedníky: „*Za ně prosím; neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, protože jsou tvoji - a všechno mé je tvé, a co je tvé, je mé - a v nich jsem oslaven. A již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já přicházím k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jako jsme jedno my.*“ (17:10-11)

Ti, kteří přijali tíhu odpovědnosti, potřebují naše modlitby. V tuhle chvíli odložme zájem o celý svět. Jako rodiče, zpovědníci, faráři a kazatelé se modleme za všechny svěřence, kteří vykročili na cestu učednického následování. Za ty, kteří přijali křest a s ním tíhu odpovědnosti, za všechny kteří zastupují druhé a ručí za rozumné a zdravé věci.

To není pohodlný postoj v závětrí! „Modlete se!“ To je důležitá a náročná práce, která vyjadřuje nezlomnou jistotu, protože se tím svět staví na nohy poté, co se hrouť a už je na kolenou. Moravští bratři se při své práci drželi vyznání: „*Vicit Agnus Noster, Eum Sequamur!*“ což se překládá: Zvítězil náš Beránek, následujme ho! A bylo to vyznání vyslovované proti větru doby. Opakujme si podobná slova!

A také se v tom Ježíšově modlení navazují rozumné a správné vztahy. Ježíš nepostoupil do vyšší kasty, jež by měla neprostupnou hranici, jakou mají některé kultury. My nemáme tak přísně uzavřené společenské vrstvy, to u nás dějiny nenapsaly. Daleko více jsme propadli do světa nedůvěry. Bumášky a razítka. Městská úřednice vystaví dokument a musí jej ověřit krajská úřednice a pak obě úřednice ověřuje ministerstvo. Proč? Copak ono ministerstvo neví to, co ví městská úřednice? Anebo ta městská úřednice neví to, co ví ministerstvo? V nebi to mají jinak! Ježíše zajímá úzké propojení nebo s učedníky. O tom se světovém internetu může jen zdát! „*Všechno mé je tvé, a co je tvé, je mé!*“

A to není majetnické vyhlášení, kterým si otcové vlasti přivlastňovali například židovský majetek a životy.¹ ale je to zájem na absolutním propojení: „*aby byli jedno, jako jsme jedno my.*“ Žádná výlučnost! Proto je třeba ty, kteří na sebe berou tíhu obyčejnosti, podporovat a propojovat. To tajemství společného seslání Ducha svatého, který je přece tak osobní, ale je dáván ve společenství bratrů a sester! Lidé víry a zastánci dobra se tak často dělí uzavírají do soukromí. Ale to není cesta psaná evangeliem!

II.

Proč? Protože je před námi mnoho těžkých okamžiků. Co si tu budeme vykládat. Dobro je na prány-ři! A nikdo se nebude ptát, zda jsme to dobro chápali zleva a nebo zprava. Zda byl ten křesťan reformovaný nebo katolický. Podporou pro tenhle typ jednoty bylo pronásledování totalitními režimy. Pozdější kardinál Josef Beran² byl v Dachau stejně tak, jako náš kazatel Josef Cvrček.³ A měli se rádi a podporovali se navzájem. Ano, v útlu a pronásledování a se navazovala silná přátelství.

Nejde to jinak. Moudře to napsal ve svých radách pro nově pokřtěné křesťan apoštol Petr. Čteme je v těchto nedělích po Velikonocích pravidelná a patří k dnešním textům: „*Milovaní, nedivte se té výhni zkoušek mezi vámi. která vám nastává, jako by se vám dalo něco divného, ale když máte podíl na Kristových utrpeních, radujte se, abyste se stejně radovali a jásal i při zjevení jeho slávy.*“ (1. dopis Petřův 5:12-13)

III.

Poslední text ekumenického lekcionáře pro tuto neděli, Žalm 68, představuje Izraeli vítěze. Žalm býval a snad je i dnes součástí ranní modlitby. Hned ráno si člověk má říkat nebo zpívat: „Uznejte, že Bohu patří moc, nad Izraelem je jeho velebnost, jeho moc sahá do oblak!“ A nebo třeba spolu s ženevskými křesťany: „Aj, Pán kraluje, Božskou čest maje!“ V Žalmu je představován náš Bůh jako vojensky i diplomaticky, dokonce sociálně silný! A takový skutečně i je!

Pochopitelně, my už chceme konec toho všeho zlého a zmateného! Ale proto musíme ještě chvíli pracovat! Vzhůru srdce!

Těžko říct, jaké dny nás čekají, ale ať nám v nich určitě neschází Otcova milost
Těžko říct, kdy zlo úplně prohraje a dobro zvítězí, ale ať nás každý den drží propojující Kristova láska
Těžko říct, jaké úkoly nás kde čekají, ale ať vás vždycky vede přítomnost Ducha svatého
Amen.

¹ https://www.irozhlas.cz/veda-technologie/historie/karel-iv-antisemitismus_2304301457_krp

² https://cs.wikipedia.org/wiki/Josef_Beran

³ https://www.christnet.eu/clanky/6006/ke_korenum_ceskeho_ekumenismu_kazatel_josef_cvrcek_a_josef_beran.url